Mica - comentarii William Kelly

Profeția lui Mica, asemenea celorlalte, are caracteristicile ei deosebite, deși se înscrie în curentul general al mărturiei pentru Israel și, ca și celelalte, diferă de profeția lui Iona, pe care am studiat-o ultima dată. La prima vedere putem observa o mare asemănare între linia urmată de Mica și cea a profetului Isaia. Pe de altă parte, există diferența evidentă că, pe când Isaia este mult mai cuprinzător, Mica prezintă mărturia sa într-o formă mai scurtă și mai comprimată, dacă nu deosebită. Diferitele aspecte ale adevărului pe care a primit sarcina de a-l vesti sunt toate împreună exprimate pe scurt.

Profeția se împarte în două, dacă nu chiar în trei părți bine delimitate: primele două capitole cuprind introducerea, apoi Mica 3, 4 și 5 ne conduc la punctul culminant al mărturiei profetului, după care Mica 6 și 7 constituie încheierea potrivită.

În prima parte, profetul cheamă tot poporul și chiar pământul și tot ce există pentru a auzi mărturia lui Yahve – vai! – împotriva Samariei și a Ierusalimului. Din templul Său cel sfânt, Adonai „iese din locul Său și va coborî ". Este o expresie izbitoare. Lucrările Sale în har sunt în legătură cu locul Său; Dumnezeu este la locul Său atunci când arată îndurarea Sa suverană. Pentru judecată El „iese din locul Său". Nu este în firea Lui să fie judecător, ci Acela care dă și binecuvântează. Pentru el judecata este o lucrare ciudată, după cum spune Isaia 28.21, o lucrare pe care, dacă trebuie să o facă, o va face repede. După cum spune Isaia, trebuie să termine repede judecata deoarece nu Îi place să rămână la judecată. Este o necesitate dureroasă impusă de răutatea omului, și aceasta deoarece dacă El ar renunța la a judeca nedreptatea ar fi nevoit să renunțe la caracterul Său moral. Dar harul este lucrarea Lui normală, activitatea iubirii divine în pofida răului, nu apropiindu-se de rău, ci înălțându-se deasupra lui. Harul I se potrivește lui Dumnezeu și El Își găsește plăcerea în har, care este și puterea Lui în fața falimentului. Judecata este măsura pe care o ia în caz de necesitate, fiind ceea ce se cere din cauza nedreptății făpturii Sale, fie că este vorba de îngeri căzuți, fie de om. Astfel, aici profetul spune că „Yahve iese din locul Său şi va coborî şi va călca pe înălţimile pământului. Şi munţii se vor topi sub El şi văile vor crăpa ca ceara înaintea focului, ca apele revărsate pe un povârniş" (v. 3-4).

Prin urmare, zadarnic se întărește Israel în încrederea că nu vor fi pedepsiți: așaceva nu este posibil când Yahve este judecător. „Toate acestea, pentru fărădelegea lui Iacov şi pentru păcatele casei lui Israel". Păcatul este rău întotdeauna, dar nicăieri nu este mai umilitor decât când se manifestă la poporul lui Dumnezeu. „Care este fărădelegea lui Iacov? Nu este Samaria? Şi care sunt înălţimile lui Iuda? Nu sunt ele Ierusalimul?" Samaria era sediul guvernării lui Israel, iar Ierusalimul cel al lui Iuda, unde domnea casa lui David. Dar acestea erau și sedii ale înălțimilor nedreptății împotriva lui Yahve, Samaria cu desăvârșire, iar Ierusalimul din ce în ce mai mult. „De aceea, voi face Samaria ca o grămadă de pe câmp, ca nişte plantaţii de vie; şi-i voi rostogoli pietrele în vale şi-i voi dezgoli temeliile. Şi toate chipurile ei cioplite vor fi sfărâmate şi toate darurile ei din curvie vor fi arse cu foc; şi pe toţi idolii ei îi voi pustii. Pentru că din plata unei curve i-a adunat şi ca plată a curvei se vor întoarce. Pentru aceasta voi plânge şi voi urla; voi umbla desculţ şi gol; voi face o plângere ca şacalii şi o jelire ca struţii. Pentru că rana ei este fără vindecare; pentru că a venit chiar până la Iuda, ajunge până la poarta poporului meu, chiar până la Ierusalim".

Unii comentatori raționaliști, din motive pe care numai ei le cunosc, sunt dispuși să considere că Mica este un profet târziu, dar nu trebuie să ne facem nici un fel de scrupule în respingerea teoriilor lor. Profetul însuşii spune că era „în zilele lui Iotam, ale lui Ahaz şi ale lui Ezechia" și nu există nici cea mai mică dovadă că aceste cuvinte, care arată că el a fost unul dintre profeții timpurii, nu sunt adevărate. Dar raționaliștii găsesc întotdeauna un motiv cât de neîntemeiat pentru a ajunge la orice concluzie le dă ghes inima: fie că este un alt autor fie orice altă problemă pe care și-ar putea-o imagina! Pentru că, în fond, cine oare este mai credul decât un raționalist? Se poate demonstra ușor că minunile pe care sistemul lor de gândire îi obligă să le creadă sunt mai puțin raționale și mai puțin demne de încredere decât mărturia în fața căreia credința se pleacă în mod implicit, dar minunile în care cred ei sunt minuni ale imposturii și relei credințe. Oamenii pot crede orice scade credibilitatea unei profeții, și aceasta chiar afișând pretenția de a-l onora pe scriitor și de a nu pune la-ndoială buna credință și sfințenia. Ce idee deosebită pot avea ei despre adevăr și sfințenie! Dacă un om care se declară a fi om al lui Dumnezeu pretinde a profeți într-o epocă în care nici nu se născuse și dădea drept profeție ceva care fusese scris după împlinirea în fapt a evenimentelor, nu este acela un șarlatan și nu este scrierea lui o impostură?

Dacă li se cer dovezi, atunci se poate descoperi că, dincolo de o grămadă de detalii care țin de stil și de frazeologie, dificultatea reală pe care o au ei toți este faptul că ei presupun că, de fapt, nu există profeție. Dacă profetul se prezintă ca unul care a trăit înainte de acele evenimente, ei își imaginează că numai o figură de stil ar da un efect poetic mai deosebit pentru mintea omului din popor, dar, de fapt, scriitorul a scris despre fapte care avuseseră deja loc ca și cum ele ar fi de domeniul viitorului. Astfel, vedem că necredința ascunde întotdeauna această marcă: având cele mai mari pretenții de a căuta adevărul, ea neagă orice măreție morală și frumusețe a revelației lui Dumnezeu, distrugând demnitatea și chiar și bunul simț al omului. În graba cu care ea dorește să-L excludă pe Dumnezeu din însuşii cuvântul Său, ea îi frustrează pe credincioși de cea mai puternică mărturie a faptului că El cunoaște viitorul și a harului care transmite celor de pe pământ această cunoștință. Prin această pseudo-critică degradantă, ceea ce este cu adevărat divin este eliminat prin explicații și redus la nivelul unei imposturi ipocrite. Unii pot nega, dar acestea consider eu că sunt rezultatele necredinței moderne care și-a luat numele frumos de „critică elevată" dar este numai rezultatul lăudăroșeniei omenești. Este posibil ca liderii acestui curent, dar mai ales cei care-i urmează, să nu fie conștienți că nu este altceva decât o recondiționare și modernizare a armelor teismului din vechime. Așa este, fiind adăugată o poleială după gustul epocii. Nu este oare o mare grozăvie să gândești că apostazia se manifestă din ce în ce mai mult printre cei care mărturisesc a studia Biblia? Dacă oameni amăgiți de o falsă siguranță merg în biserica romano-catolică, Germania cea educată și protestantă îi cufundă pe oameni în nesiguranța la care papalitatea îi conduce pe cei care se întorc dinspre Hristos spre Maria și sfinți și îngeri și spre ceea ce se pretinde a fi biserica, ci și neagă focul cel sfânt – nu unul furat printr-o legendă mitică, ci cel dat de iubirea divină - și îi ține pe oameni departe de cuvântul scris al lui Dumnezeu, căruia, prin neologisme răsunătoare, îi impută multe erori de tot felul.

Pe de altă parte, pentru credincios, acest subiect nu prezintă nici o dificultate semnificativă. El înțelege că lui Dumnezeu Îi este la fel de ușor să vorbească despre viitor ca și despre trecut și că a exclude viitorul din viziunea văzătorului este de fapt o negare a profeției. Din nou, faptul că Dumnezeu le face cunoscut alor Săi viitorul este unul dintre cele mai importante semne ale dragostei Sale. Așa a procedat cu Avraam, spunându-i nu numai ceea ce îl privea pe el personal ci și ceea ce privea lumea. Acesta este un mare avantaj, ceea ce contează fiind nu atât informația, cât mai ales harul care a dat-o. Dacă suntem copii ai lui Dumnezeu, atunci este destul de simplu ca El să ne descopere ceea ce ne revine nouă, dar este un semn deosebit care ne arată interesul Său și apropierea Lui când ne face cunoscut lucruri cu privire la alții, așa cum face în profeție. Prin acest mijloc, creștinul și biserica lui Dumnezeu trebuie să cunoască bine ceea ce se va întâmpla pe pământ. Niciodată nu

se cuvine să nu recunoaștem semnele timpurilor. Este deosebit de important să cunoaștem importanța lor morală, dar se cuvine și să cunoaștem timpurile profetice, și, dacă Îl onorăm pe Dumnezeu și cuvântul Său, cu siguranță le vom cunoaște.

Aceasta nu este îngâmfare, ci îngâmfare este a vorbi despre viitor fără a fi învățat cu smerenie din profețiile pe care Dumnezeu ni le-a lăsat în cuvântul Său, iar a crede vreo parte din cuvântul Său nu reprezintă îngâmfare, ci autentica smerenie a credinței. Ține de a onora cuvântul lui Dumnezeu. El a vorbit și, chiar de le început, a spus despre sfârșit. Să luăm ca exemplu primul cuvânt rostit în Eden, în care avem adevărul sub două aspecte. Găsi oare ceva mai măreț în tot Vechiul Testament? Pe de-o parte, șarpele avea să îi zdrobească Seminței femeii călcâiul, iar Sămânța femeii urma să îi zdrobească șarpelui capul. Una dintre acestea s-a împlinit, iar cealaltă rămâne să se împlinească. Ceea ce constituie baza morală pentru tot, și anume ceea ce a făcut Dumnezeu atunci când șarpele a zdrobit călcâiul lui Mesia și El a suferit chinul suprem pe cruce, sub mâna lui Dumnezeu – ceea ce a făcut Dumnezeu acolo pentru gloria Sa și spre binecuvântarea omului constituie baza pentru pacea sufletelor noastre astăzi și pentru cea a oricărui sfânt al lui Dumnezeu din orice timp. Dar o parte rămâne să se împlinească în viitor. Putem spune că împlinirea completă va fi în viitorul îndepărtat, deoarece este evident că, deși la începutul mileniului șarpele va fi rănit greu la cap, el nu va fi complet zdrobit până la sfârșitul mileniului. Astfel, vedem că prima profeție a lui Dumnezeu merge până la sfârșit. Și este tare departe de adevăr ideea că Dumnezeu nu transmite acestea spre binele practic și bucuria și binecuvântarea celor mai simpli dintre copiii Săi.

Din nou, este complet falsă ideea că profeția trebuie primită și studiată numai după ce s-a împlinit. Adevărul este că, odată împlinită, ea capătă o altă formă și altă utilitate, încetând să mai fie profeție și devenind istorie, o istorie care poate închide gura unui necredincios. Dar adevărata valoare a profeției este aceea că, înainte de a se împlini, ea îi dă copilului lui Dumnezeu certitudinea privilegiului său deosebit al comuniunii cu El, care cunoaște cele care încă nu sunt ca și cum ar fi deja. Dacă avem această poziție, atunci, cu siguranță, se cuvine să o prețuim și să ne folosim de ea. Aceasta poate fi un răspuns suficient și destul de clar nu numai cu privire la cele specifice profeției lui Mica, ci cu privire la principiile generale ale tuturor profeților.

În ultima parte a lui Mica 1 avem o relatare foarte dinamică a apropierii marelui inamic simbolizat de asirianul din acele zile. Știm că asirienii au fost unul dintre cei mai grozavi adversari pe care i-a avut vreodată Israel. Când privim la Salmanaser sau la Sanherib, asirianul era vrăjmașul care era înaintea ochilor lui Israel. Mai târziu a fost Babilonul, dar lucrurile stau cu totul altfel față de Asiria și nu trebuie niciodată să le confundăm pe cele două. Dumnezeu a folosit în profeții Asiria și Babilonul în scopuri diferite, după cum și acestea sunt diferite. În mod obișnuit ele au fost confundate, dar în scriptură nu există nici un temei pentru această confuzie. Și nu numai că Asiria istorică și Babilonul istoric au fost două puteri diferite, ci și viitorii inamici pe care pentru care acestea constituie antetipuri sunt diferiți. Dacă Asiria a fost un regat puternic înaintea Babilonului și liderul unei coaliții de nații căreia i s-a permis să răstoarne cele zece seminții ale lui Israel și să amenințe pe Iuda, Babilonul a fost acea putere care s-a ridicat nu numai ca suzeran al unei coaliții de națiuni constituite pe baza unor tratate încheiate între ele, ci fiind un conducător suprem al regilor supuși lui. Pe scurt, demnitatea imperială nu a avut-o Asiria ci Babilonul. Această putere a Babilonului s-a ridicat după ce Israel a fost desființat, și aceasta spre a-l duce pe Iuda în captivitate atunci când nu mai era nici o speranță în legătură cu casa lui David deoarece urmașul lui David ajunsese să fie cel mai important instrument folosit de diavol pentru a introduce idolatria în Iuda și chiar în Ierusalim. Atunci a permis Dumnezeu Babilonului să se ridice căpătând rangul suprem de cap de aur al acelei statui a cărei semnificație i-a explicat-o Daniel lui Nebucadnețar. Aceasta a fost în principal în relație cu Iuda și așa va fi ți în viitor. Capul puterilor dintre națiuni simbolizate de acea imagine se va înălța și se va alătura în apostazie omului păcatului, unul fiind capul imperial al puterilor occidentale sau Imperiul roman reînviat, iar celălalt fiind șeful religios de la Ierusalim, primit ca Mesia, dar care este, de fapt, antihristul. După ce Domnul va fi judecat acestea (Apocalipsa 19), ultimul asirian va veni nu numai împotriva iudeilor, ci împotriva Israelului, deoarece evreii se vor fi strâns în țara lor, sau, oricum, cred că reprezentanți ai celor zece seminții vor fi în țară.

Despre acest asirian (nu despre puterea Babiloneană intermediară, care vine după primul asirian și înaintea celui din urmă) vorbește Mica, nu atât despre asirianul din trecut cât despre cel din viitor. Acesta este un fapt de o importanță imensă. Trebuie să reținem că statuia cea mare din Daniel este un sistem intercalat – ceea ce se poate spune că este o paranteză care cuprinde perioada de după primul Imperiu asirian și înainte de asirianul din zilele din urmă. Aceasta poate explica situația prezentată. Cele patru mari imperii își au existența între aceste două repere, iar acest sistem dintre cele două nu este prezentat în Mica. Isaia ne prezintă și împăratul Babilonului și pe cel al Asiriei. Fiind unul dintre cei mai cuprinzători profeți, ne prezintă ambele subiecte și legătura dintre unul și celălalt, dar și la Isaia întâlnim exact aceeași problemă. După ce Domnul Își va fi încheiat toată lucrarea Lui la Ierusalim doborând pe ultimul din reprezentanții puterilor care au început cu Babilonul, cel care avea rostul de a lua captiv Ierusalimul și Iuda, ce urmează? El va pedepsi privirile îndrăznețe ale împăratului Asiriei. După cum vom vedea, asirianul este ultimul vrăjmaș de pe pământ înainte de instaurarea împărăției, după cum moartea este ultimul vrăjmaș de judecat (v. 1 Corinteni 15.26) care rămâne până la sfârșit. Dar asirianul este tratat cu toată rigoarea în final: aceasta este afirmația clară a lui Isaia. Cel din urmă și cel mai mare este cel descris aici istoric sub Salmanaser și Sanherib din trecut. S-ar părea și că acest vrăjmaș din final este împăratul de la nord din Daniel 11.

Deși se știe bine că deseori asirianul este confundat cu împăratul Babilonului sau cu capul imperial, aceasta este o mare greșeală. Astfel, împăratul din nord este altul decât împăratul sau „omul păcatului“ care va fi aliat cu cornul cel mic al imperiului Babilonean din zilele din urmă. Adevărul este că omul păcatului va fi falsul rege al evreilor, acela care va veni în numele lui însuși și va fi primit de națiunile care L-au respins pe adevăratul Mesia. El va fi la Ierusalim, puterea apostată (ce care a început la Babilon), fiind nu în este ci în vest. Roma și Ierusalimul sunt cele două mari orașe din cuvântul profetic, Ierusalimul de cea mai mare importanță în toate, iar Roma având rol important în ultima fază a profeției intermediare. Dar atunci când acești lideri vor fi fost nimiciți prin puterea lui Dumnezeu la arătarea Domnului Isus, atunci împăratul din nord va veni în calitate de conducător al alianței națiunilor pământului, acesta nefiind cuprins în imaginea puterilor din Daniel. Aceasta trebuie ținut întotdeauna: Asiria, în calitate de conducătoare a națiunilor confederate este împotriva lui Israel atunci când el este recunoscut ca fiind poporul lui Dumnezeu, iar Babilonul și toate celelalte puteri imperiale sunt până la nimicirea fiarei, perioadă în care poporul nu este primit de El. După ce fiara și profetul fals vor fi în iazul de foc, împăratul din nord va veni pentru un nou atac având cele mai mari speranțe, iar de el se va ocupa Domnul în persoană, care Își va fi reluat relația Lui cu Israel și care va lucra prin intermediul lui Israel, deși va fi în mod evident o intervenție divină în judecata asirianului pe munții lui Israel. Totuși, asemenea ultimului lider al puterii care a început cu Babilonul, și asirianul personal va fi aruncat de viu în groapă. Cei care îl vor urma vor fi suferi o judecată care nu va fi atât de clar divină, deși nimicirea lor va depăși mult ceea ce a mai fost. Indiferent ce mijloace va folosi – ca regi și armate -, armata asirianului va fi bătută prin intermediul lui Israel. Dumnezeu va folosi pe poporul Său ca instrumente cu toate că și El Însuși va lupta din cer împotriva lor. În Ezechiel ni se spune despre grindină și foc – fulgere și tunete de la Dumnezeu – care marchează acel moment, deși El se folosește de Israel, iar înfrângerea lui este condusă direct de Yahve.

Atacul națiunilor numite Gog și Magog (Apocalipsa 20) este clar la sfârșitul mileniului, deci deosebit de ceea ce descriem acum. Dar, din Ezechiel 38 și 39 auzim despre efortul final aflăm despre un efort final înainte de începutul mileniului propriu-zis. Nu sunt pregătit să spun că acesta nu va fi ultima sforțare a împăratului din nord. Pare a fi aceeași politică. Împăratul din nord este descris având forța drept cea mai remarcabilă caracteristică a lui și cred că nu poate fi altă putere decât Rusia, dar aceasta este în planul secund ca aceea care va sprijini pe împăratul din nord sau pe asirian. Atunci împăratul Asiriei va fi stăpânitorul a ceea ce este acum sub stăpânirea Sultanului sau a Porții otomane. Acest potentat aflat la nord de Țara Sfântă va ajunge să aibă multă putere și va fi într-o stare complet diferită de decrepitudinea pe care o vedem acum. Printre politicieni umbla vorba că Turcia moare din lipsă de turci, dar atunci nu va mai fi așa. Presupun că, în Europa, Grecia și Turcia, cuprinzând probabil și Asia Mică, vor constitui o putere destul de mare în locurile unde fusese odată Imperiul bizantin, turcii propriu-ziși fiind probabil împinși înapoi în deșerturile lor.

Dacă va fi așa, atunci turcii vor fi izgoniți din Pera și noul regat siro-grec își va avea conducerea la Constantinopole și va avea un rol în marea dramă din viitor și, nu am nici un dubiu, va fi la fel de fără scrupule în forma lui finală pe cât a fost în forma lui mahomedană. Știm cu toții că starea grecilor este destul de tristă, dar vorbesc numai în legătură cu ceea ce ni se descoperă în Daniel 8 și în alte locuri din Scriptură. Dacă, sub aspect moral, sunt cel mai degradat popor al Europei, cu toată agerimea și șmecheria lor, amestecul lor în chestiunea evreiască va precipita rezultatele grozave. Dacă au mândria și vanitatea grecilor din antichitate, ce va fi cu creștinii corupți care nu vor mai avea morala elementară, așa slabă cum era, pe care au avut-o păgânii?

Astfel, națiunile care au avut un rol în istoria din Vechiul Testament vor ajunge în scurt timp în forma lor finală și vor suferi judecata pe pământ a lui Dumnezeu la sfârșitul veacului, când se va arăta împărăția Domnului, aducând pentru toate națiile omenirii odihnă și binecuvântare. Venirea Fiului omului este nu numai pentru judecata creștinătății, ci pentru împlinirea tuturor scopurilor pe care Și le-a propus Dumnezeu, atât pentru cer cât și pentru pământ. Aceasta prezintă, fără-ndoială, o importanță deosebită, pe care totuși omul o poate neglija când gândește că înaintea noastră stă numai hotărârea divină cu privire la eternitatea fiecărui individ. Ce teren propice pentru eroare este mintea care uită de gloria lui Hristos și asupra căreia cuvântul lui Dumnezeu nu are autoritatea care se cuvină să o aibă! Atunci judecata creștinătății va precede judecata națiunilor, iar atunci Israel va ajunge în prim-planul căilor lui Dumnezeu. Vorbesc despre judecata celor vii și nu despre judecata morților. Creștinătatea, fără-ndoială, a fost o sferă privilegiată, care s-a bucurat de mărturia adevărului lui Dumnezeu în moduri din cele mai remarcabile, cu toate că admit că multe părți ale pământului care s-au bucurat odată de acea mărturie au ajuns demult apostate în mahomedanism, într-un mod mai evident decât vestul care a alunecat în papalitate. Toate națiunile vor fi judecate de Dumnezeu când va veni ziua lui Yahve. Cei care sunt cu adevărat ai lui Hristos vor fi fost atunci deja luați în cer, astfel încât ei nu vor mai fi în scena judecății.

Dintre evrei se vor remarca aceia care vor fi martori deosebiți pe pământ, în zilele din urmă, după luarea în cer a celor sfinților din Vechiul Testament înviați și ei împreună cu biserica spre a-L întâmpina pe Domnul în aer. Deoarece Duhul va începe atunci să lucreze din nou în acea națiune și o rămășiță se va întoarce spre a fi poporul pământesc al lui Yahve atunci când Hristos va veni să domnească împreună cu sfinții Săi glorificați. Un număr dintre ei vor fi fost pregătiți în timpul grozăviilor apostaziei și ale omului păcatului, unii murind pentru adevăr, iar alții fiind păziți pe parcursul acelor zile în care Satan se va manifesta cu toată puterea și plin de furie. Pământul va fi binecuvântat în întregime, iar Israel, care acum este nevoit să aștepte numai îndurarea, va avea parte de împlinirea tuturor promisiunilor. Ei și nu noi, creștinii, sunt poporul pe care Dumnezeu l-a ales pentru pământ. Speranțele lor se leagă de gloria pe care Dumnezeu a prevăzut-o pe pământ, iar speranțele noastre sunt complet diferite. Noi așteptăm să fim cu Hristos în casa Tatălui, în cer. De fapt, biserica începe cu Hristos Domnul înălțându-Se la cer și trimițând Duhul Sfânt din cer spre a ne uni cu Hristos în cer. Până ce Hristos nu Și-a ocupat locul de om glorificat în cer, după împlinirea răscumpărării, nu a existat nimic asemănător cu creștinismul în sensul propriu al cuvântului. Nu neg credința sfinților Vechiului Testament, nici faptul că sufletele lor au fost aduse la viață, nici speranța lor că vor avea parte de ceva ceresc, dar creștinul care nu cunoaște alte privilegii dincolo de acestea are multe de învățat.

Astfel, creștinismul are caracteristica de a fi ceresc. Cel care este exemplul esențial și viața lui este Hristos, așa cum Îl cunoaștem ca înviat și așezat pe tron la dreapta lui Dumnezeu, iar, de când Hristos a fost glorificat, Duhul Sfânt a venit pe pământ spre a fi puterea și îndrumătorul creștinului și al bisericii în lume. Creștinului, atât în mor individual cât și colectiv, îi revine să mențină mărturia ca adevăr și practică. Dar ei nu numai că nu au păstrat mărturia, ci s-au lăsat iudaizați. A avut loc acel fenomen împotriva căruia apostolul Pavel a luptat cu toată puterea lui pe tot parcursul slujirii sale și s-a ajuns la cel mai trist amestec de adevăr ceresc cu guvernare, practici și speranțe pământești. Rezultatul este acest conglomerat pe care îl numim acum „creștinătate“, care cuprinde bisericile Romei, cele orientale și protestante de toate nuanțele, fie ele naționale, fie dizidente. Unde mai este mărturia despre un singur trup însuflețit de un singur Duh? Aceste comunități diferite și opuse au diferite măsuri de lumină, dar în nici una dintre ele nu se arată o mărturie așa cum se cuvine, în supunere față de Domnul Isus, fie că este vorba de prezența și puterea Duhului Sfânt, fie de cuvântul lui Dumnezeu. Acestea sunt de fapt o mărturie a stării de ruină care a pătruns puternic în casa lui Dumnezeu, cu toate că se vede, fără-ndoială, și infinita Lui răbdare și harul Lui.

Orice credincios sobru (indiferent cine ar fi el, și am avut o comuniune reală cu mulți copii ai lui Dumnezeu - mă bucur să o spun – în pofida mai multor lucruri care sunt opuse convingerilor mele) trebuie să recunoască faptul că nici măcar o fărâmă nu corespunde cu ceea de dorește Domnul, iar întregul nici atât. Cunosc persoane care simt această realitate dureroasă și ar mărturisi-o, nu numai persoane de rang inferior în biserică, ci și înalți ecleziaști care Îl iubesc cu adevărat pe Domnul. Și aici, permiteți-mi să spun, în aceeași măsură în care deplâng idolatria lor în forme (și formele fiind ele însele complet greșite și căi ale iudaismului și păgânismului), nu pot să nu mărturisesc faptul că prefer ecleziasticii înalți care se bucură de comuniunea cu Dumnezeu față de oameni mai puțin evlavioși care se laudă a avea sentimente liberale și ceea ce se numește biserică modestă [N. tr.) În original „low-churchism“ și „high-churchism“ – concepții legate în principal de rolul pe care se consideră a-l avea clerul și sacramentele (frângerea pâinii sau liturghia sau împărtășania).] și doctrină evanghelică. Este doar o iluzie și spirit de partidă când numele și conceptele capătă prioritate față de ceea ce este în mod evident de la Dumnezeu. În prezent este extrem de important pentru copiii lui Dumnezeu să se întemeieze și să fie zidiți în adevărul divin. Mai există oare altceva pentru care să merite să trăiești? Mai există oare ceva în situația actuală a creștinătății care să aibă dreptul de a atrage afecțiunile spirituale ale copiilor lui Dumnezeu? Nu vorbesc despre sentimente sau atașamentul prin obișnuință față de lucruri vechi, ci de ceea ce leagă de Hristos. Ceea ce doresc deci este ca noi să ținem numai la Domnul și să căutăm, prin harul Lui, să arătăm că noi nu avem o comoară pe pământ ci comoara noastră este în ceruri, că nu prețuim nimic mai mult decât Îl prețuim pe Hristos Însuși, iar de pe pământ prețuim numai ceea ce este cel mai aproape de El și Îl reprezintă pe El cel mai bine. Singura cale sigură de a face aceasta este să avem grijă să avem privirile ațintite asupra lui Hristos, predându-ne astfel cuvântului și Duhului lui Dumnezeu. Puteți fi siguri că nimic altceva nu merită mai multă grijă. Cât de curând au început sfinții din primele zile să caute lucrurile lor și nu cele ale lui Hristos! Urmarea a fost decăderea care s-a răspândit larg, care, când va ajunge la

maturitate va duce la apostazie și la omul păcatului, pe care Domnul îl va judeca la venirea Lui.

Dar la acea judecată se va face deosebirea despre care am vorbit. Vestul, care va fi scena principală a apostaziei creștine și Ierusalimul, care este centrul nelegiuirii evreiești (după cum putem observa, atât creștinii cât și evreii ajung la culmea apostaziei) vor fi judecate atunci. Și la acea judecată va fi nimicită fiara, puterea apostată dintre națiuni, omul păcatului, capul apostaziei religioase. După ce se va fi încheiat această judecată va veni marea coaliție condusă de asirian și de Gog. Cel din urmă ar părea să fie puterea protectoare care îl incită pe împăratul din nord și îl folosește ca instrument la început, după care, în cele din urmă, ajunge să cadă lovit de mâna lui Yhave.

Acesta cred că este planul viitorului prezis. După nimicirea acestor vrăjmași va veni împărăția pașnică a Domnului Isus. Astfel, este clar că în viitor se vor îmbina două calități: Mesia va corespunde lui David, regele victorios, înainte de a Se arăta a fi ceea ce este simbolizat prin Solomon – regele pașnic. El îi va doborî pe vrăjmași și va domni în pace când nu va mai fi nici unul care să aducă întinare, care să se opună sau care să trebuiască a fi nimicit.

Prin urmare, judecata creștinătății va fi mult mai mult decât o nimicire a națiunilor care se opun Domnului, în vecinătatea Ierusalimului. De exemplu, judecata Babilonului va implica umilirea și pedepsirea diferitelor segmente ale creștinătății mărturisitoare și, bineînțeles, apostate, sub cel de-al șaptelea potir vărsat înainte de arătarea lui Hristos. Căderea Babilonului are loc înainte ca El să vină pentru a judeca lumea. Va mai rămâne atunci fiara și profetul mincinos, cu toți cei care îi vor urma, care vor fi nimiciți când El se va arăta în glorie. Ultima judecată providențială va fi urmată în scurt timp de arătarea lui Hristos în glorie. Astfel, nu numai că în forma Babilonului va fi lovită creștinătatea coruptă, având Roma drept centru, așa cum va fi până la sfârșit, ci ultima și cea mai mare răzvrătire, când ei se vor alinia sub conducerea fiarei și a profetului mincinos, iar acea judecată nu este cea a corupției Babilonului, ci a unora aflați într-o opoziție fățișă contra lui Dumnezeu și a Hristosului Său. Aceasta din urmă va cuprinde capul Imperiului roman reînviat în acele zile, care va sprijini antihristul împotriva împăratului din nord, iar scena nimicirii lor va fi Ierusalimul sau împrejurimile lui.

Judecata creștinătății va fi. Într-un sens, judecată providențială înainte de arătarea strălucită a Domnului, când El îi va nimici cu suflarea gurii Lui. Cine oare și-ar imagina că America, Australia sau India vor scăpa neatinse de judecățile din ziua din urmă? Adevărul este că nici un loc și nici o națiune care poartă numele lui Hristos sau căreia i-a fost predicată evanghelia nu va scăpa.

Este drept că unele din aceste țări, cum ar fi America, nu sunt menționate pe nume în profeție, dar aceasta nu împiedică să li se aplice și lor principiile generale. Judecata lumii locuite îi va cuprinde pe toți și Dumnezeu nu este oprit de un ocean. Mâna Lui îi va pedepsi pe toți cei care Îl disprețuiesc, fie ei din est sau din vest. Nu întotdeauna se înțelege că atunci când este judecat Babilonul, femeia stă nu numai pe șapte coline ci și pe multe ape. Consider că apele înseamnă curente ale mărturiei creștine care izvorăsc din principiile babiloniene. Acestea constituie principala corupție a creștinătății. Urmează apostazia, dar aceasta este o opoziție mai fățișă decât aceea a creștinătății corupte, deși pare a fi numai reacția la aceasta. Aceasta ar părea să fie mult mai centralizată decât influența Babilonului și pare a avea un loc mai limitat. Apoi, după judecata fiarei și a Babilonului, coaliția de națiuni va cuprinde din nou o sferă extinsă deoarece aceasta nu mai este în mod necesar creștinătatea mărturisitoare. Se poate să fie națiuni păgâne sau nu. Presupun că toate națiunile din Asia centrală vor ceda Rusiei și vor pieri în modul cel mai remarcabil pe munții lui Israel. Este un fapt binecunoscut că până și chinezii și alte nații din orient [N.tr.) La sfârșitul secolului al XIX-lea extremul orient era cu populație majoritară mongoloidă și nu era încă în totul sub controlul Rusiei.] ajung sub controlul Rusiei, nu fără a opune rezistență, dar, în final ajung sub dominația ei în urma politicii pe care ea nu o abandonează niciodată. Nu este sigur că Poarta sau Persia vor fi absorbite în imperiu, dar toate vor accepta conducerea Rusiei. Cât de uimitoare este orbirea oamenilor față de ceea ce va veni! Acesta va fi rolul jucat de asirian, care apare ca fiind instrumentul puternic din nord-est folosit de Rusia, dar toți vor fi judecați de Dumnezeu. Realitatea este că, la timpul potrivit, toate națiunile trebuie să fie judecate, dar vor fi diferite măsuri de judecată, după cum sunt diferite măsuri ale privilegiilor. Cu cât avem mai multe favoruri din partea lui Dumnezeu, cu atât va trebui să dăm mai mult socoteală. Oricine poate înțelege că așa este drept și la judecată se pune problema dreptății. Dar creștinul are parte de harul care domnește prin dreptate și, de aceea, el își va avea locul alături de Hristos. Toți creștinii vor fi luați de pe pământ și, după ce vor fi trecut prin lume prin diferite necazuri, Îl vor întâlni pe Domnul și vor locui cu El în casa Tatălui. Aceasta nu este descoperit în Vechiul Testament, ci numai în Noul Testament avem revelația propriu-zisă a creștinismului.

În Mica 2 avem încheierea primei părți a profeției. „Vai de cei care plănuiesc şi pregătesc răul în paturile lor! Când se luminează dimineaţa o înfăptuiesc, pentru că este în puterea mâinii lor. Şi poftesc ogoare şi le iau prin violenţă; şi case, şi le răpesc; şi asupresc pe om şi casa lui, chiar pe om şi moştenirea lui“. Cu siguranță, asemenea cuvinte ar suna tare ciudat să fie adresate unui creștin. În Noul Testament nu găsim niciodată un asemenea avertisment. Motivul este clar: legea era regula pentru evreu. Iar legea, în mod natural, cere dreptate și pedepsește nedreptatea. Iar ei nu au reușit să arate dreptatea practică. Dar creștinul, chiar dacă ar fi cât se poate de drept în ceea ce privește îndatoririle naturale, este departe de a ajunge prin aceasta la standardul care se cuvine pentru un creștin. Noi se cuvine să umblăm potrivit cu Hristos atât în cele spirituale cât și în cele naturale. Prin urmare avem nevoie de lumina care S-a arătat prin El și de adevărul Noului Testament ca regulă și îndrumător pentru umblarea noastră, nu numai legea morală care tratează omul în carne.

Înaintea lui Dumnezeu noi nu suntem în carne, după cum ni se spune, cu toată grija, în Romani 8, unde se insistă asupra umblării prin Duhul. Sigur că nimeni nu poate nega prezența cărnii în noi, dar, fiind creștini, noi nu suntem în carne. Așa este învățătura apostolului Pavel și numai necredința ar gândi să anuleze prin explicații sau măcar să încerce să corecteze expresiile lui. Credincioșii care sunt binecuvântați din belșug nu se cuvine să dezbată exactitatea lui, nici să uite de îndurările de care au parte. Apostolul Pavel spune clar despre toți creștinii: „voi nu sunteți în carne ci în Duh, dacă, în adevăr, Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi“ (Romani 8.9). Aceasta înțelege clar orice creștin. Și ce înseamnă aceasta? Este clar că eu, fiind creștin, am caracteristica de a fi în Hristos și, în loc să mă definească apartenența la rasa căzută a lui Adam, în Hristos am o viață nouă și o poziție nouă. Pe scurt: în Hristos avem o nouă poziție înaintea lui Dumnezeu. Când vom merge în cer nu numai că vom fi în Hristos ci vom fi și cu Hristos, dar noi suntem în Hristos cât timp suntem pe pământ.

Este necesar să luăm aminte la deosebirile pe care le face și pe care ni le prezintă scriptura. Temeți-vă ca nu cumva să nu credeți cuvântul! Cârcotașii pot spune și chiar spun că acestea sunt fineți̦uri, dar, dacă Dumnezeu ne-a descoperit așa cuvântul Său (și numai scriptura decide că El a făcut așa), se poate să fie distincții extrem de fine, dar ele sunt potrivit cu gândurile Lui, în a cărui înțelepciune și bunătate ne încredem. Suntem datori să facem deosebiri acolo unde Dumnezeu face deosebiri, iar dacă nu reușim, atunci vom descoperi mai târziu pierderea pe care am suferit-o. Adevărul este că există multă necredință latentă în aceia care cârcotesc atunci când este vorba despre deosebirile pe care le face cuvântul lui Dumnezeu. Orice înaintare reală în cunoaștere este testată prin a face deosebirea între lucruri diferite, deoarece aceasta este caracteristica principală a înțelepciunii. Cuiva care învață o limbă străină, la început sunetele îi par a fi la fel și

caracterele sunt atât de asemănătoare încât el nu reușește să facă deosebirea. Astfel, cine aude prima dată limba ebraică sau privește la cuvintele lor scrise este izbit de monotonia lor văzând caractere pătrate ciudate, multe dintre ele atât de asemănătoare încât încurcă ochiul.

Cam așa este, într-o oarecare măsură cu cine citește Biblia pentru prima dată și caută să crească în cunoașterea adevărului. Cei mai ignoranți pot să-și închipuie că este totul numai calea pentru a fi iertat de Dumnezeu și îndatoririle noastre și atunci orice este forțat spre a fi transformat în acestea deoarece așa gândesc ei cu mintea lor. Dar, când suntem îndreptățiți prin credință avem pace cu Dumnezeu și atunci începem să facem deosebirea între adevărurile scripturii și aflăm că unele pasaje vorbesc în principal despre natura divină, altele despre răscumpărare, altele despre preoție, altele despre îndreptățire, altele despre bogățiile harului, altele despre grozăviile antihristului, altele despre mântuire, altele despre umblare și altele despre speranță. Evreii, cei dintre națiuni și biserica își au fiecare locul lor. Atunci încep să se înmulțească deosebirile, după ce nevoile sunt satisfăcute, după ce conștiința a fost exersată și curățită și inima este țintită spre Hristos. Dar este clar că lucrurile spirituale nu sunt de natură să poată fi înțelese în toată plinătatea lor de cineva care nu și-a găsit odihna în Hristos, ci numai omul cel nou care cunoaște aceasta poate să nu fie oprit de egoism la anumite aspecte și să folosească pacea și odihna credinței spre a spori în cunoștința lui Dumnezeu, spre a „în har şi în cunoştinţa Domnului şi Mântuitorului nostru Isus Hristos“ (2 Petru 3.18).

Astfel, vom afla curând marea deosebire că, în cazul evreului, răul denunțat este de o natură mai curând exterioară: asuprire, caracter apucător și idolatrie. Acestea sunt marile nedreptăți de care sunt ei acuzați. Dar acestea nu sunt pericolele la care suntem noi cel mai expuși, cu toate că, bineînțeles, putem cădea în oricare dintre ele. Ci, în Noul Testament, descoperim o nouă categorie de rău, și anume învățătura rea și falsă care distruge comuniunea și subminează și strică apoi și umblarea. În Vechiul Testament nu se vorbește despre așaceva. De ce? Pentru că avem o poziție deosebită. Sigur că avem toate vechile oracole spre a ne fi de folos, dar avem o învățătură specială și un ajutor și o bucurie în Noul Testament pe care cei din vechime nu le aveau, iar chemarea noastră este ceva deosebit, care cere scripturi deosebite spre a ne da lumina care se cere spre gloria lui Dumnezeu. Fac această remarcă în trecere. Prin urmare, ceea ce doresc să spun este că există anumite principii morale imuabile, care rămân pentru totdeauna. În consecință, ceea ce este adevărat în primul capitol din Geneza rămâne valabil până la sfârșitul cărții Apocalipsa, dar noi avem cuvinte și îndemnuri care ni se adresează nouă în mod special și trebuie să facem deosebirea între lucrurile vechi și cele noi. Adevărurile generale ale lui Dumnezeu care îl conduc pe evreu sau pe cel dintre națiuni sunt, cu siguranță, valabile și pentru creștin, dar, în afară de acestea, el are chemarea lui Dumnezeu în Isus Hristos, care știm că este în numele Lui și prin Duhul lui Dumnezeu.

După cum Israel este cel mai important subiect în Amos, lucrurile stau invers la Mica, care nu omite regatul Samariei, dar are Iuda și Ierusalimul ca principalul subiect al mustrărilor. Ei sunt în primul rând avertizați în legătură cu ofensele aduse în ceea ce privește căile morale ale lui Dumnezeu, pe care falșii profeți nu numai că le tolerau, ba chiar le și primeau cu drag. Ei află că profeții le vor fi luați, aceia care flatau poporul profețindu-le lucruri frumoase și înșelăciuni. Cu siguranță, ei nu erau slujitori ai lui Dumnezeu, ci doar unii ieșiți din școala profeților. Când a intrat în tradiție, profeția a ajuns să fie coruptă. Aceia pe ca re Dumnezeu îi ridica în mod excepțional răspândeau pe pământ adevărata lumină a lui Dumnezeu. „De aceea nu vei avea pe nimeni care să arunce funia de măsurat peste un sorţ în adunarea lui Yhave“.

Urmează apoi cel mai înflăcărat apel din ultima parte a acestui capitol: „Tu, care te numeşti casa lui Iacov, este Yahve nerăbdător? Sunt acestea faptele Sale? Nu fac bine cuvintele Mele celui care umblă cu dreptate?“ Astfel, le este adresat un apel solemn: „Ridicaţi-vă şi plecaţi! pentru că acesta nu este locul de odihnă, din cauza întinăciunii“. Aici este un principiu solemn și important: poporul lui Dumnezeu nu trebuie niciodată să se odihnească într-o stare care nu este vrednică de El. Chiar de la început vedem , marcat chiar în timpul care a trecut, că Dumnezeu, când a sfințit ziua a șaptea, sabatul de odihnă, a dat un semn clar care rămâne pentru poporul Său până la sfârșitul lumii. Prin urmare sabatul are un loc important în ceea ce a rânduit Dumnezeu pentru om pe pământ. Aceeași greșeală se repetă în creștinătate. Dar nu este același lucru. Indiferent ce am avea înaintea lui Dumnezeu în Hristos, noi suntem încă în locul războiului și al trudei. Odihna noastră nu este aici, nici acum. Ce își închipuie, în îngâmfarea lor, că vor aduce oamenii cu descoperirile și invențiile lor? Ei speră că vor transforma pustiul moral al lumii într-un paradis și că astfel vor ajunge la odihnă aici. Oare nu după aceasta tânjesc ei? De regulă, oamenii neîntorși la Dumnezeu sunt lăudăroși și umblă după glorie deșartă și mă tem că pre mulți oameni convertiți se lasă atrași de visele carnale ale acestei lumi. Toate vor fi nimicite. Adevărul este că Dumnezeu vrea să aducă odihnă, dar aceasta nu va fi rodul lucrărilor omului, ci al lucrărilor Sale. După șase zile în care El a făcut cerurile și pământul, Dumnezeu a sfințit odihna Sa la început. Dar, după cum a spus Domnul nostru „Tatăl Meu lucrează, și Eu lucrez“, deci El este activ continuând lucrarea harului, creația cea nouă și numai după ce se va fi încheiat această lucrare va fi odihna cea adevărată și finală a lui Dumnezeu, de care va avea parte și poporul lui Dumnezeu, atât cei cerești cât și cei de pe pământ. Mica se adresează poporului pământesc, pe care îl avertizează să nu caute odihna înainte de timpul Domnului.

Astfel, și creștinul se va odihni în final, dar până atunci se cuvine să lucrăm. Acum este timpul pentru a trudi și trebuie să ne ferim de la a urmări să ajungem la o odihnă a noastră. În final ne vom bucura de odihna deplină a lui Dumnezeu, când adevărata căpetenie a mântuirii ne va conduce în odihnă, nu anticipativ, ca acum, ci la odihna deplină atât a trupului cât și a sufletului.

Pentru a aduce această odihnă trebuie să vină cel care face spărtura, Cel care nimicește orice odihnă falsă. „Unul care sparge s-a suit înaintea lor“. „Voi aduna negreşit, Iacove, pe toţi ai tăi; voi strânge negreşit rămăşiţa lui Israel“. Nici unul din poporul lui Dumnezeu nu va fi exclus când va fi să fie introduși în odihna lui Dumnezeu. Dar înaintea lot trebuie să vină cel care face spărtura. „Ei au spart și au trecut pe poartă și au ieșit pe ea. Și împăratul lor a trecut înaintea lor și Yahve în fruntea lor“. Odihna lui Dumnezeu va fi atunci când El va fi terminat cu tot ceea ce se străduiește să o înlocuiască și, evident, după ce va fi înlăturat orice piedică și va fi reparat toate spărturile, alăturându-Se El însuși poporului Său și aducându-i pe ei la odihnă, fie că este vorba despre cea pământească sau despre cea cerească. Pentru că lungul război împotriva lui Dumnezeu se va fi încheiat și tot universul lui Dumnezeu se va odihni, cel de sus și cel de pe pământ. Așa este, potrivit scripturii, ziua milenară.

În Mica 3 avem un apel și mai solemn adresat căpeteniilor și principilor casei lui Israel. Sigur că știm că, dacă tot poporul are, fiecare în parte, responsabilitatea lui, măsura responsabilității este totuși potrivit poziției pe care o are fiecare. Răutatea este mult mai gravă la cine are o funcție prin care îi sunt încredințate multe și, pe drept, pedeapsa este mult mai grea decât dacă același rău ar fi la un subordonat. Nedreptatea la un judecător are consecințe mult mai grave decât la un grăjdar sau la stăpânul lui. Corupția sau tirania unui rege constituie o vină mult mai mare decât delictele unui dintre supușii săi. Se poate ca aceasta să nu convină învățătorilor din zilele noastre, dar eu rămân la ceea ce a dat Dumnezeu în scriptură. Oamenii pot abandona aceste principii, dar, nu peste mult timp, vor vedea că nimic nu este ca adevărul lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu prezintă aceste principii la care credința va adera și oricare vor fi născocirile oamenilor între timp, Dumnezeu va judeca potrivit cu revelația Lui inflexibilă, astfel că oamenii vor suferi consecințele nebuniei de a se fi lepădat de principiile Lui. În acord cu aceasta, la începutul capitolului, profetul spune „Ascultaţi, vă rog, capi ai lui Iacov şi căpetenii ale casei lui Israel! Nu este datoria

voastră să cunoaşteţi judecata?“ În primele două capitole a fost expus păcatul poporului, iar de aici încolo ni se înfățișează păcatul căpeteniilor și, printre ei, răutatea profeților. „Aşa zice Yahve despre profeţii care rătăcesc pe poporul Meu“. Ce poate fi mai amăgitor și mai fatal? Este destul de rău când un om greșește fiind condus de voința lui proprie, dar mult mai rău când ceea ce ar trebui să fie cea mai serioasă oprelişte și cea mai sigură pază pentru sfințenie îl incită să facă tot ce este contrar lui Dumnezeu.

Falșii profeți erau doar instrumente ale poporului, iar Mica prezice că ei vor avea parte de noapte în loc de lumina pe care pretind ei a o avea. „De aceea veţi avea noapte fără viziune; şi va fi întuneric pentru voi, fără ghicire; şi soarele va apune asupra profeţilor şi ziua va fi neagră deasupra lor“. Nimic nu poate fi mai minunat ca aceste imagini, dar ceea ce este și mai bine este că ele sunt adevărate. „Şi văzătorii vor fi făcuţi de ruşine şi ghicitorii vor fi umiliţi şi toţi îşi vor acoperi buzele, pentru că nu va fi nici un răspuns de la Dumnezeu“. Cei care i-au îndrumat rău pe alții vor fi abandonați cu propriile lor amăgiri. Ei au preferat întunericul în locul luminii pentru că faptele lor erau rele, așa că Yahve i-a înștiințat prin Mica. „Dar cu adevărat eu sunt plin de putere prin Duhul lui Yahve, şi de judecată, şi de tărie, ca să fac cunoscut lui Iacov fărădelegea lui, iar lui Israel, păcatul lui. Ascultaţi aceasta, vă rog, capi ai casei lui Iacov şi căpetenii ale casei lui Israel, care urâţi judecata şi suciţi toată dreptatea, care zidiţi Sionul cu sânge şi Ierusalimul cu nedreptate! De aceea, din cauza voastră, Sionul va fi arat ca un ogor şi Ierusalimul va ajunge grămezi şi muntele casei ca înălţimile unei păduri“.

Și ce urmează apoi? Vești glorioase: Dumnezeu ia toate în mâinile Lui. După cum se zice în general: „Când omul ajunge să nu mai poată, atunci este ocazia lui Dumnezeu“ și așa se va vedea în ziua din urmă. Ce binecuvântare să fi crezut înainte de acea zi. Pentru om, expresia „ziua din urmă“ sună a moarte și judecată: pentru el nu există o muzică funebră mai înspăimântătoare. La alții el poate găsi cu ce să-și alimenteze mândria, dar, pentru el, aceasta este ca un dangăt de clopot ce aduce o groază de eternitate de nedescris. Ziua de azi este aceea în care omul își găsește de lucru și bucuria, pe când ziua din urmă prezintă imaginea, sigur că destul de confuză și asociată cu ideile populare greșite, dar totuși, în principiu, corectă, a judecății divine amenințătoare, de care omul este îngrozit, și aceasta din motive bine întemeiate. Pentru credincios însă, ziua din urmă prezintă perspectiva bucuriei perfecte și fără sfârșit, a binecuvântării, luminii și gloriei. Aceea este ziua când dreptatea și adevărul vor fi biruitoare, când omul va fi cu adevărat înălțat deoarece Dumnezeu va fi înălțat. Altfel, cum poate fi o ordine adevărată și cum poate omul să fie înălțat dacă Dumnezeu nu are supremația care I se cuvine? Nu este oare cea mai elementară dreptate ca Dumnezeu să aibă aceasta? Aceasta va fi în ziua din urmă și, de aceea, când Dumnezeu va avea pe pământ locul care I se cuvine, cum îl are în cer, omul va avea asigurată adevărata poziție de demnitate, deoarece Dumnezeu Își găsește plăcerea în a binecuvânta făptura Lui. Aceasta este ceea ce plănuiește întotdeauna dragostea și, dacă poate, pune în practică. Ea își găsește plăcerea în obiectul iubirii sale. Și așa sunt sentimentele lui Dumnezeu față de făpturile Sale. Prin urmare, când Dumnezeu va fi glorificat, omul va fi binecuvântat deplin.

De aceea noi așteptăm cu speranță aceste zile din urmă, nu iubind imaginația neîntemeiată a ambiției pline de îngâmfare a omului, cu privire la un salt al omenirii, ci ziua în care Dumnezeu, după ce va fi înfrânt corupția și nelegiuirea, va stabili calea Sa prin domnia pașnică a Omului care a fost disprețuit odinioară, dar acum este înălțat pentru totdeauna, a Domnului Isus, Yahve, Mesia al lui Israel și Fiul omului.

Aceasta este ceea ce prezintă profetul: „Şi va fi aşa: la sfârşitul zilelor, muntele casei lui Yahve va fi întemeiat pe vârful munţilor şi se va înălţa peste dealuri şi popoarele vor curge spre el“. În loc să curgă la vale, așa cum este, în mod natural, curgerea râurilor, popoarele vor curge în sus către sanctuarul lui Yahve, care va fi atunci cu adevărat o casă de rugăciune pentru toți. Schimbarea va fi peste tot supranaturală. Cerul și pământul va mărturisi cu bucurie gloria și puterea lui Yahve, dar toate manifestate în omul Hristos Isus și în aceia care sunt ai Săi, atât în cei din cer cât și în cei de pe pământ. Nu va mai fi loc pentru idolatrizarea naturii, după cum nu va fi loc pentru nici un alt idol. Acea zi Îl va proclama pe Domnul înlăturând complet toate lucrurile cu care se mândrește omul și dovedind că, deși omul a făcut tot ce putea, a venit timpul ca Dumnezeu să-Și arate superioritatea Lui incontestabilă.

Sunt deci convins că, indiferent ce progres ar aduce veacul acesta, în ziua lui Yahve nu va mai rămâne nici o urmă din realizările cu care se laudă omul. Să luăm, de exemplu telegraful electric și căile ferate. Nu văd nici un temei ca Domnul să admită folosirea lor în timpul împărăției milenare. Nu credeți că puterea divină va depăși orice invenție, indiferent cât de extraordinară ar fi aceea în ochii omului? Dacă mulți vor întreba cum vor avea loc acestea, un credincios nu trebuie să se străduiască să găsească un alt răspuns decât acela pe care îl oferă revelațiile cu privire la faptul în sine. Lui îi este îndeajuns că știe că, în ziua în care Se va înălța, Dumnezeu îl va desființa pe omul care se înalță pe sine. Nu va mai rămâne nici urmă din el: Dumnezeu va face tabula rasa toate lucrările omului pe pământ din ultimii șase mii de ani, sau măcar de după potop, și va arăta că Dumnezeu face mult mai bine în toate domeniile în care omul se mândrea mai tare. Pentru că tot ce este în lume: pofta cărnii, pofta ochilor și lăudăroșia vieții trebuie să dispară. Până și măreția naturii așa cum este acum trebuie să dispară, cu atât mai mult construcțiile impunătoare ale omului, care sunt mărunte în comparație cu aceasta, deoarece cum s-ar putea compara turnurile înalte și zidurile cu dealurile falnice și munții sublimi? Nave mari și puternice vor fi nimicite și tablouri plăcute vor dispărea. Numai Yahve va fi înălțat în ziua aceea. Isaia 2 și 3 spun multe despre aceasta, dar nicidecum nu spun totul despre marile schimbări pe care „ziua aceea“ le va aduce în toate lucrurile, atât în cele mici cât și în cele mari. De fapt, Domnul Însuși va face totul pe pământ într-un mod pe măsura gloriei Sale. După mintea mea, nu există nici un motiv întemeiat pentru a admite excepții. Înălțarea lui Yahve și excluderea primului Adam se va aplica în toate – în orice a încercat omul să se înalțe și să dobândească glorie și să-și găsească plăcerea -, da, în absolut toate.

Va fi o cutremurare a cerurilor și a pământului, cu evenimente asociate extraordinare și cu consecințele imense ale unui act atât de solemn și unic. Ziua lui Yahve îmbină, în mod remarcabil, două aspecte: acela că Dumnezeu va afecta toată creația, cerurile și pământul, și că, în același timp, El se va coborî spre a se ocupa de cele mai mărunte fapte ale oamenilor. Suntem dispuși să asociem judecata lui Dumnezeu cu evenimente care se desfășoară pe scară largă, dacă oamenii gândesc la judecata celor vii, dar, spre a contracara o impresie care este contravine atât de mult scripturii, atrag atenția asupra faptului că nimic nu va scăpa de privirile Lui și de mâna Lui.

Dar vor fi schimbări morale importante și extrem de interesante, din vreme ce aici citim că „multe naţiuni vor merge şi vor zice: «Veniţi, şi să ne suim la muntele lui Yahve şi la casa Dumnezeului lui Iacov! Şi El ne va învăţa despre căile Lui şi vom umbla pe cărările Lui; pentru că din Sion va ieşi legea şi din Ierusalim cuvântul lui Yahve». Şi El va judeca între multe popoare şi va mustra naţiuni puternice, până departe. Şi îşi vor făuri din săbii fiare de plug şi din suliţe cosoare“. Așa va fi atunci, potrivit Bibliei, domnia păcii și nu va putea fi așa înainte de aceea. Până atunci orice încercări de a pacifica societatea sunt, în cel mai bun caz, doar iluzii plăcute, iar în cel mai rău caz, încrederea necredinței în om, dar, oricum ar fi, este numai ignorare a cuvântului lui Dumnezeu. Se poate ca asemenea strădanii să aibă efecte în cadrul unor categorii sociale restrânse și izolate, cu toate că ne putem îndoi că regii și oamenii de stat s-au hotărât să ducă o politică în acest sens care să fie și simpatizată în cercurile lor și că au mijloacele adecvate, deoarece asemenea teorii sau sentimente nu vor face decât să încurce mai mult. Războaiele își au, cu siguranță, rădăcinile în patimile omului, iar pentru a scăpa de roadele rele trebuie întâi să faci pomul bun. Dar ziua lui Yahve va trata omul după dreptate și cu putere, iar rezultatul va fi pacea potrivit cu gândul Lui și spre gloria Lui.

Atunci nu numai că va fi un belșug vizibil, ci un gând care aduce mângâiere este acela că în acea zi fiecare făptură a lui Dumnezeu va crește, nu având creșterea slabă de acum, cu suișuri și coborâșuri, ci vor fi recolte îmbelșugate, roade bogate, flori plăcut înmiresmate și de felurite forme și culori, care chiar acum sunt un semn despre ce face mâna lui Dumnezeu, deși, prin moartea lor, mărturisesc și căderea și blestemul. Azi oricine întâlnește peste tot dezamăgire și durere, iar scriptura este clară atât în ceea ce privește cauza cât și efectele. Este la fel de limpede că pentru ziua aceea, când „vor şedea fiecare sub viţa lui şi sub smochinul lui şi nu va fi cine să-i înspăimânte; pentru că gura Domnului oştirilor a vorbit“, va veni un eliberator.

Ceea ce are o și mai mare importanță morală este că va înceta idolatria „pentru că toate popoarele vor umbla fiecare în numele dumnezeului său, dar noi vom umbla în Numele lui Yahve Dumnezeul nostru pentru totdeauna şi întotdeauna. «În ziua aceea», zice Yahve, «voi aduna pe ceab şchioapă şi voi strânge pe cea alungată şi pe cea pe care am întristat-o»“. Aici este vorba despre poporul evreu. „Şi o voi face pe cea şchioapă o rămăşiţă, iar pe cea care a fost alungată departe, o naţiune tare. Şi Yahve va împărăţi peste ei pe muntele Sion de acum şi pentru totdeauna“. Așa va fi restaurarea finală a lui Israel prin har divin și putere. „Şi tu, turn al turmei, deal al fiicei Sionului, la tine va veni, da, cea dintâi stăpânire va veni împărăţia, la fiica Ierusalimului“. Nu va fi primul numai în sensul că va fi cel mai înalt de pe pământ, ci, s-ar părea, va fi primul mai ales ca o reînnoire a ceea ce a fost cunoscut în zilele lui David și Solomon, când a fost prima lor împărăție, spre care fiecare evreu privește în urmă cu mult dor. Ei se vor întoarce din nou și vor fi sub Unul mai mare decât David şi decât Solomon.

Până atunci au de gustat amărăciunea deoarece Yahve are de aplicat măsuri disciplinare poporului său. El nu îi va lua spre a-i așeza din nou fără exerciții morale și fără ca sufletul lor să treacă printr-un proces spiritual profund. Acest proces ne este descris acum. Multe națiuni vor fi, de asemenea, adunate. Nu numai că în sufletul oricărui israelit care va fi mântuit atunci se va ridica problema păcatului, ci va fi și mare necaz din cauza că mâna lui Dumnezeu va răsplăti păcatele când națiunile se vor strânge pentru a distruge Sionul. Dar Domnul spune: „Dar ei nu cunosc gândurile lui Yahve, nici nu înţeleg sfatul Lui; pentru că El i-a adunat ca pe nişte snopi în arie. Ridică-te şi treieră, fiică a Sionului! Pentru că voi face cornul tău fier şi voi face copitele tale aramă; şi vei sfărâma multe popoare; şi voi închina câştigul lor Domnlui Yahve şi averea lor Domnului întregului pământ“. Apoi „strânge-te în cete, fiică a cetelor! El a pus asediu împotriva noastră“ – este împotriva evreilor: este vorba despre asirianul care va veni, despre ultimul împărat din nord. „El a pus asediu împotriva noastră“. În viitor va avea loc un asediu al Ierusalimului, când evreii vor fi întorși în țara lor, dar în necredință, iar Dumnezeu va începe să lucreze în inimile unora dintre ei. „El a pus asediu împotriva noastră ; ei vor lovi pe judecătorul lui Israel cu o nuia peste obraz“.

Evreii odinioară L-au disprețuit, L-au insultat, L-au respins și L-au crucificat pe Domnul gloriei, pe Mesia al lor și aceasta este ceea ce aduce profeția minunată care urmează: „Şi tu, Betleeme, Efrata, deşi eşti mic între miile lui Iuda, din tine Îmi va ieşi cel care va fi Stăpânitor în Israel“. Acesta este judecătorul lui Israel, despre care a spus mai înainte. Versetul al doilea este o paranteză cuprinzând o explicație cine este judecătorul lui Israel. El pare să fie introdus aici într-un mod remarcabil de brusc și nu există dubii că lucrurile pe care le-am explicat prezintă obiectul, corespunde modului de adresare al profetului și constituie cheia pasajului. De ce oare permite Domnul acest ultim asediu al Ierusalimului? El spune că este din cauza purtării lor față de conducătorul și judecătorul lor. Cine a fost judecătorul? El s-a născut în Betleem, dar își are originile în vechime, în eternitate. El este o persoană divină. În har, El a devenit un prunc în Betleem, dar El este Yahve, Dumnezeul cel adevărat al lui Israel. Urmează apoi încheierea frazei începute în primul verset. „De aceea îi va lăsa până la timpul când cea care este în dureri va naşte, iar rămăşiţa fraţilor săi se va întoarce la fiii lui Israel“.

Sionul este în travaliu. Acesta este cel mai important aspect pe care trebuie să-l înțelegem. Când Hristos, judecătorul lui Israel, a venit prima dată, ei nu L-au vrut ci L-au refuzat în modul cel mai umilitor. Moartea Lui pe cruce a făcut ca Dumnezeu să-L învieze dintre morți, după care El a mers în cer la timpul potrivit. Hristos este înălțat la dreapta lui Dumnezeu și, fiind acolo, a început o lucrare nouă: aceea de a chema un popor ceresc pentru a fi părtaș cu El în cer. Aceasta este ceea ce se întâmplă acum. Dacă Îl avem pe Hristos, atunci Îl avem pe El pentru gloria cerească, adică un creștin are parte de aceasta dacă are câtuși de puțin parte de viața lui Hristos. Dar El intenționează să aibă în final și un popor pământesc, fapt pentru care, în timpul acestui asediu final al Ierusalimului, judecătorul lui Israel va apărea din nou. El i-a abandonat pentru un timp din cauza necredinței lor și din cauză că L-au respins, dar El nu abandonează pentru totdeauna. „Darurile și chemarea lui Dumnezeu sunt fără părere de rău“ (Romani 11.29). După cum El a ales din vechime acel popor, Își va reînnoi relațiile cu ei în final, dar, până atunci, ei sunt nevoiți să sufere consecințele nebuniei lor de a-L fi respins pe Mesia. Când El va veni din nou, ei vor fi în cele mai amare dureri. În asemenea împrejurări travaliul va duce la naștere.

Sfârșitul chinurilor va veni prin harul Său, iar dimineața fără nori va urma nopții celei lungi. Cât de profundă va fi bucuria atunci când Acela pe care ei L-au respins în vechime le va fi redat și va fi Judecătorul lui Israel! Când în loc să-i scoată pe evrei din poziția lor de israeliți spre a-i introduce în biserica lui Dumnezeu, cum a început să facă la cincizecime și continuă de atunci până în prezent, rămășița fraților Săi se va întoarce la copiii lui Israel. Ei vor reveni la speranțele lor evreiești. Aceasta este semnificația celui de-al treilea verset. Rămășița fraților Săi, în loc să fie scoasă din vechile lor relații spre a deveni creștini, așa cum este acum, își va relua poziția de copiii ai lui Israel. Potrivit profeției, nimic nu este mai important pentru binecuvântarea pământească. Cine nu vede diferența dintre chemarea cerească de acum și chemarea pământească din viitor nu poate înțelege acest verset, nici nu-l poate explica în mod corect. Acesta este motivul pentru care părinții bisericii au avut mari dificultăți și s-au rătăcit atât de mult: nici unul dintre ei nu a crezut în restaurarea lui Israel. Deși unii dintre ei au avut o oarece măsură de lumină, toți au alunecat în îngâmfarea fără nici o bază că națiunile au luat definitiv locul evreilor și că biserica și Israel vor fi sub domnia glorioasă a lui Hristos pe pământ, amestecați cumva într-un mod ciudat. Aceasta constituie cel mai incoerent amestec de lucruri pământești și cerești pe care și l-ar putea imagina cineva.

Adevărul revelat arată că poporul ceresc va fi în cer, iar cel pământesc pe pământ. Ca întotdeauna, totul este într-o ordine perfectă în planurile lui Dumnezeu și, după ce Își va fi încheiat lucrarea cerească, El va reveni ca Judecătorul lui Israel. Acum El este Capul bisericii. Pe pământ El va fi Mesia al evreilor, care va îi va restaura în poziția lor pe pământ în loc ca ei să fie absorbiți în biserică, așa cum sunt acum când unii dintre ei devin credincioși. Apoi ni se spune că „el va sta şi va paşte turma sa în puterea lui Yahve, în măreţia Numelui lui Yahve Dumnezeu Său; şi ei vor rămâne“. Astfel, evreii, în loc să fie scoși afară din țară, vor fi așezați din nou în ea „pentru că acum el va fi mare chiar până la marginile pământului“. Toată puterea lor depinde de măreția Lui. „Şi Acesta va fi pacea“. Cel care este pacea noastră în cer va fi pacea lor pe pământ. „Acesta va fi pacea când va veni asirianul în ţara noastră“. Cât de clar este că asirianul trebuie să apară din nou la sfârșitul veacului acesta și chiar la începutul veacului viitor! Confirmă ceea ce am văzut în Isaia. Yahve Își va reînnoi relația cu Israel atunci când asirianul va veni pentru a-și întâmpina soarta, când va veni în calitate de cap al unei mari coaliții ne națiuni care va fi înfrântă chiar înainte de începutul mileniului.

Descrierea continuă. „Şi rămăşiţa lui Iacov va fi în mijlocul multor popoare ca roua de la Yahve, ca ploile mărunte pe iarbă, care nu întârzie din cauza omului, nici nu aşteaptă pe fiii oamenilor“. Ei vor aduce pe pământ mângâierea deplină, dar nu numai atât, ci vor fi ca un leu. Acum însă, biserica poate fi și se cuvine să fie ca roua, dar nu cred, ba chiar sunt sigur că nu vor fi niciodată ca un leu. Sigur că îi va fi greu și celui mai vivace dintre predicatorii populari să extragă o semnificație spirituală admisibilă care să se potrivească adevărului despre biserică dacă este să ia cuvântul lui Dumnezeu așa cum L-a dat El. Totul este clar: din nou este vorba despre Israel și ei vor primi funcții judecătorești pe pământ. „Şi rămăşiţa lui Iacov va fi între naţiuni, în mijlocul multor popoare, ca un leu între fiarele pădurii, ca un leu tânăr între turmele de oi: care, dacă trece, calcă în picioare şi sfâşie şi nu este nimeni care să salveze. Mâna ta se va înălţa peste potrivnicii tăi şi toţi vrăjmaşii tăi vor fi nimiciţi. Şi va fi aşa: În ziua aceea, zice Domnul, voi nimici caii tăi din mijlocul tău şi-ţi voi distruge carele. Şi voi nimici cetăţile ţării tale şi-ţi voi surpa locurile întărite“. Chipurile cioplite vor fi distruse și se vor răzbuna pe păgâni cum nu s-a mai auzit.

Urmează încheierea profeției. Prima parte a ei este în principal rugămințile solemne ale lui Yahve. „Ascultaţi acum ce zice Yahve: «Ridică-te, apără-te înaintea munţilor, şi dealurile să-ţi audă glasul!» Ascultaţi, munţilor, acuzaţia lui Yahve şi voi, temelii neclintite ale pământului! Pentru că Yahve are o judecată cu poporul Său şi vrea să-Şi apere cauza faţă de Israel. Poporul Meu, ce ţi-am făcut?“ Yahve apelează la simțul lor al dreptății. „Poporul Meu, ce ţi-am făcut? Şi cu ce te-am obosit? Mărturiseşte împotriva Mea! Pentru că te-am scos din ţara Egiptului şi te-am răscumpărat din casa robilor şi am trimis înaintea ta pe Moise, pe Aaron şi pe Maria“. Nu a fost El întotdeauna același Dumnezeu?

Urmează răspunsul: „Poporul Meu, adu-ţi aminte acum ce a întrebat Balac, împăratul Moabului, şi ce i-a răspuns Balaam, fiul lui Beor, de la Sitim până la Ghilgal, ca să recunoaşteţi dreptăţile lui Yahve. Cu ce voi veni înaintea lui Yahve şi mă voi pleca înaintea Dumnezeului Cel înălţat? Voi veni înaintea Lui cu arderi-de-tot, cu viţei de un an? Va avea Domnul plăcere de miile de berbeci, de zecile de mii de râuri de untdelemn? Voi da eu pe întâiul meu născut pentru fărădelegea mea, rodul pântecelui meu pentru păcatul sufletului meu? El ţi-a arătat, omule, ce este bine. Şi ce altceva cere Yahve de la tine, decât să faci ce este drept şi să iubeşti bunătatea şi să umbli smerit cu Dumnezeul tău?“ Cât de departe este aceasta de umblarea lui Israel!

Dar nimeni nu face așa până ce nu este un suflet convertit, care a primit harul lui Dumnezeu în Hristos. Este imposibil să fii cu adevărat smerit înaintea lui Dumnezeu fără a te fi întors la El în credință, chiar dacă se poate să nu fi văzut încă faptul că păcatele tale sunt ispășite prin harul Său și că în nici un caz El nu te va mai acuza de nedreptate. Întâi este necesar ca în suflet să se producă o pocăință adevărată, și Israel va fi adus la aceasta. Credința produce adevărata pocăință și adevărata smerenie; acolo unde nu există credință, după cum vedem la sfârșitul capitolului, atât la popor cât și la împărat se va manifesta în modul cel mai solemn răul.

Profetul ia apoi poziția de mijlocitor. „Vai de mine! Pentru că sunt ca după adunatul fructelor de vară, ca bobiţele rămase după culesul strugurilor. Nu este nici un ciorchine de mâncare, nici un fruct timpuriu pe care îl dorea sufletul meu. Cel evlavios a pierit din ţară“. Este o plângere a profetului care se transformă, în cele din urmă, în rugăciune. Apoi el descrie în modul cel mai izbitor ruperea oricăror angajamente și înșelăciunea care era larg răspândită la evrei. „Nu vă încredeţi într-un prieten, nu vă puneţi încrederea într-un prieten apropiat; păzeşte-ţi uşile gurii tale de cea care stă culcată la sânul tău. Pentru că fiul îşi dezonorează tatăl, fiica se ridică împotriva mamei sale, nora împotriva soacrei sale; vrăjmaşii omului sunt oamenii din casa lui“. Este un gând solemn că aceste cuvinte Isus le aplică în mesajul cu privire la împărăția Lui. Ce dovadă grozavă despre starea rea a omului este faptul că acea stare care va atrage judecata finală asupra iudeului cuprinde exact acele lucruri despre care Domnul i-a avertizat pe ucenici să se aștepte să vadă după predicarea evangheliei! Nimic nu scoate în evidență răutatea inimii atât de mult ca presiunea pe care harul lui Dumnezeu o exercită asupra oamenilor și nimic altceva nu-l expune pe un om mai mult la dispreț sau ură deși aceasta înseamnă numai a răsplăti cu rău și numai cu rău cel mai mare bine pe care Dumnezeu i l-a dat omului pe pământ. Ceea ce Mica ne arată aici creștinul trebuie să știe pe tot parcursul căii lui pe pământ, aceasta fiind ceea ce evreul evlavios va cunoaște în ziua din urmă. Anticipăm toate lucrurile având-L pe Hristos. Cunoaștem binele care este în Dumnezeu și răul care este chiar acum în om. Evreul va trebui să afle aceasta în final, având de așteptat timpul potrivit, dar creștinul cunoaște aceasta în orice moment dacă îi este credincios lui Hristos și adevărului.

Profetul izbucnește în cuvinte nobile, avertizând vrăjmașul să nu se bucure pentru că Yahve va apăra cauza poporului Său. Cu toate că ei nu o merită, Yahve va face aceasta numai pentru îndurarea Lui și pentru cuvântul Lui. Astfel, „Naţiunile vor vedea şi se vor ruşina pentru toată puterea lor. Vor pune mâna la gură şi urechile lor vor fi surde. Vor linge ţărâna ca şarpele; ca târâtoarele pământului vor ieşi tremurând din locurile lor închise. Se vor întoarce cu frică la Yahve Dumnezeul nostru; şi se vor înspăimânta din cauza Ta“. Profeția se încheie cu exprimarea încântării pe care sufletul o află în harul lui Dumnezeu care iartă pe poporul Său din vechime. Tot binele pe care El îl va face în ziua din urmă este numai împlinirea a ceea ce a promis de la început: așa de binecuvântate sunt căile lui Dumnezeu de la început până la sfârșit. El este Yahve cel care nu se schimbă în pofida schimbărilor poporului Său.

clickbible.org